

A close-up portrait of a woman with long, wavy brown hair, smiling and looking slightly to the right. She is wearing a crown made of white flowers and greenery. Her hands are clasped near her chin. She is wearing a white lace garment. The background is a soft, out-of-focus light color.

Romana Ezrová

CALL OF UNIVERSE

LIFE IN FREEDOM

www.beyondlimits.cz

Romana Ezrová Call of Universe

Děkuji, že jste si stáhla tento eBook a pomáháte mi tak plnit můj sen.

Prohlášení:

Napsat tento eBook mi dalo nějakou tu práci. Respektujte prosím to, že jakékoliv jeho šíření nebo poskytování třetím osobám bez mého souhlasu je zakázáno a je porušením autorského zákona, které může být stíháno.

Pokud chcete eBook sdílet, jsem moc ráda. Sdílejte ale s přáteli odkaz na stránky www.beyondlimits.cz kde si mohou eBook zdarma stáhnout.

Děkuji za pochopení a respektování tohoto sdělení.

Úvod

Dobrý den, jmenuji se Romana Ezrová. Před pár lety jsem podstoupila změnu pohlaví. Vše, co s touto změnou souviselo, u mě probíhalo v relativním klidu, ale i tak jsem každý den musela řešit spousty zdánlivých překážek a otázek, které mě velice vysilovaly. I přesto, že se o mě staral tým odborníků, chybělo mi porozumění, vlídnost ostatních ke mně a také má k sobě samé. Pronásledoval mě neustálý strach, nepochopení, neochota lidí a tím se ve mně usazoval obrovský nátlak a stres.

Pamatuji si, jak těžké bylo vyjít na ulici a věřit, že se mi dnes někdo nebude smát nebo mi nadávat. Čím dál více jsem přestávala věřit, že budu žít plnohodnotný život a že tak odvážný čin, jako je přiznat se k transsexualitě, a následně podstoupit zdoluhavou cestu psychologických a sexuologických vyšetření, operativní změnou pohlaví a legitimní změnou občanského průkazu své totožnosti, mě naplní štěstím.

Spousta lidí si stále myslí, že být transgender je výmysl nebo znuděnost člověka, ale je to opravdu vrozený aspekt jako třeba barva kůže nebo výška IQ. Vyhledala jsem odbornou pomoc a bylo mi nabídnuto, že nejlepším východiskem bude změna celé identity pohlaví. Byla jsem šťastná, že existuje řešení a naivně jsem si myslela, že mi konečně přinese trvalé štěstí a vnitřní klid.

Bohužel tomu tak nebylo. I když jsem už nežila uzavřená sama v sobě a mohla jsem zdánlivě naplňovat svou identitu ženy, štěstí a klid mi to nepřineslo. Začalo šílené období o přesvědčování lidí, že jsem naprosto zdravá, že má identita transgender není má identita sexuality a že se jedná o odlišné aspekty. Identita pohlaví není to samé jako sexualita. Nastal čas, kdy jsem musela neustále čelit hrubému postoji k mé osobě, posuzování a odsuzování mé osoby na základě změny pohlaví, kterou jsem podstoupila. Nátlak byl tak veliký, že jen jít mezi lidi na nákup mě stál mnoho sil. **Mrzelo mě, že málokdo ve mně viděl lidskou bytost, která prošla peklem, aby mohla zářit a inspirovat životy dalších.** Aby mohla být tím, kým je, doopravdy.

Tenkrát mi nikdo neporadil, jak se ukotvit ve své vnitřní síle a jak odbourávat stres. Neukázali mi výhody a nevýhody transsexuality a klíčová řešení, která vedou k sebepřijetí. Nevěděla jsem, že abych se mohla stát spokojenou ženou, musím začít z hloubky nitra uzdravovat všechny své rány, proč jí nemohu být a přestat naslouchat společnosti. **Objevit svoji hodnotu, lásku, důvěru a sílu v sobě.**

Těch traumatických prožitků během prvních 20 let už bylo tak i tak moc. Začala jsem propadat pocitům, že neexistuje východisko z transsexuality a že můj život bude neúplný a omezující. Často jsem se cítila jako poražená, a proto jsem se i brzy poraženou stala. Na dně svého života jsem se toulala po nocích jako table dance tanečnice a alkohol s drogami byly mojí krátkodobou štěstěnou.

Neměla jsem sílu vzít si život, ale rozhodla jsem se ho nabídnout prázdnotě a nicotě, nechat ho vyprchat a zaprodat duši do otroctví pekel sebelítosti a smutku. Zcela přijít o to, o co jsem tak bojovala a čemu jsem tak věřila, že být trans ženou není překážkou k tomu svůj život naplnit a žít ho šťastně.

Jsem bojovnice už od malička, a proto ve mně ta jiskřička naděje nešla uhasit. Do mého života vstoupili lidé, kteří se věnovali technikám na podporu vnitřní spirituální identity. Spiritualitou myslím to, když rozumím tomu, že projevy v hmotné existenci světa nejprve vznikají v duchu, v myšlence, v inspiraci, v touze, ve vibraci, v intuici, v náladě, v představě, v ideji, neboli v nehmotném světě. Velice mě to oslovilo, věděla jsem, že když jsem transgender, tak ztotožňování se s tělem a s myslí je povrchní a irelevantní. **Samo moje vnitřní volání po identitě ženy mi dost jasně ukazovalo, že vnější svět je podmíněný světu vnitřnímu.**

Spiritualita a duchovní poznávání je mojí vášní. Už od malička jsem cítila a tušila, že spojovat svůj život s tělem nebo myslí není má cesta a není to konečné poznání. Vždy mi připadalo, že to, co si myslím nebo myslíme o životě, anebo to, co nám je o životě předkládáno, je povrchní. Komunikace nebo vyjadřování toho, kým jsme, je jen vyjádření role, kterou vidíme zvenku. Lidé mě oslovovali jako chlapce, ale já s tou rolí neměla nic společného uvnitř jsem věděla, že nejsem chlapec, že jen tak vypadám, a proto se všichni domnívají, že jím jsem. Byla to iluze, kterou jsem pozorovala každý den. Iluze ztotožnění se s identitou vlastního těla a mysli. Iluze, kterou nelze jen tak prokouknout a ještě složitější je ji pochopit.

Ptám se, kdo má štěstí pochopit, že když se odpoutáme od identit, projeví se v nás přirozeně samotné poznání o životě, o tom, kdo skutečně jsme a o skutečné lásce. Poznání, které

nemá limity, poznání svobody, vnitřního míru a neomezených možností. Samozřejmě a přirozeně nemáme snahu se soustředit na nitro a neustále se koncentrujeme na vnější svět. Zaměstnáváme se prací, přáteli nebo koníčky, touhami nebo výzvami s nimi spojenými. Soustředíme se jen na uspokojování svých animálních potřeb a chválení ega a to „do zblbnutí“, pořád dokola. Vnímáme jen svět, co lze vnímat smysly a je takzvaně vědecky prokazatelný.

Ale díky tomu, že jsem se narodila v těle, s kterým nesouzním, bylo mou přirozeností dívat se do nitra, zůstat tam a pozorovat, co se opravdu děje. Snažila jsem se hlavně pochopit mě samotnou, nešlo mi o to dosáhnout duchovního života, či seberealizace. Mým snem nebylo meditovat nebo žít z pohledu duše. Ale můj život, má cesta životem a naslouchání svému srdci mě dovedlo k poznání těchto niterních hodnot. Hodnot a kvalit mé duše. Díky možnosti plně nahlídnout do svého nitra jsem pochopila neomezenost naší duše a její možnosti. Pochopila jsem, že mé bytí se skládá z více složek - z mého těla, mysli, emocí a z duše s nadduší. Pochopila jsem, že život je cestou dovnitř, ne ven! Že to je prvotní záměr stvoření a daru života. **To je to po čem všichni toužíme a co nazýváme láskou. Je to touha po poznání a pravdě, že pravou láskou je cesta do nitra a srdce každého z nás, kde sídlí Božství,** a to je ve všech stejné.

Všichni jsme jedno a přirozeně spolu propojení a jediné rozdíly, které vytváříme, jsou rozdíly venku, na vnějších faktorech. Svět a stvoření je dokonalé a tak sladké, ale nejdříve musí každý z nás jít sám k sobě, směrem dovnitř. Jen skrze tuto zkušenost lze vše pochopit. Pochopit můžeme jen skrze osobní zkušenost a já jako člověk, co se narodil v těle, se kterým nesouzněl, jsem hledala všelijaké metody odpovědi proč. Mám jedinou skutečnou odpověď a tou je Láska. Láska k životu a k poznání, že jsme vtělené duchovní bytosti a tělo a mysl nám slouží jako

oblek, jako skafandr, dokonalý skafandr pro pohyb a život na planetě. vše už bylo stvořené, **vše už je dokonalé, jen poznat, kdo doopravdy jsme. Tak lze najít sám sebe a mír ve světě.** Opravdové štěstí nám nepřinese nic z materiálního světa, štěstí je v nehmotném světě neustále k dispozici v podobě poznání tvého individuálního vztahu s Bohem a v jednotě nás všech.

Ráda bych se ještě vyjádřila k věcem, které jsou hmotné a podléhají rozpadu či rozkladu a tématu utrpení. **Protože materiální, limitované věci jsou dočasné a přinášejí bolest - už jen svým vznikem, protože je logicky později čeká zánik.** A když je něco vytvořené omezené, přijde chvíle, kdy o to přijdeme. Proto je důležité na věcech nelpět a mít k životu zdravý přístup. Je nutné propouštět. Měla jsem v tomhle ohledu také obrovské štěstí, protože když nesouzníte se svým tělem, není pak prostor pro lpění, není se čeho držet, maximálně jen té bolesti, proč jste odlišní, a to bolí, takže se ve finále pustíte i toho.

Ujasněme si ještě, kdo je transgender. Je to někdo, kdo se cítí v pohlaví jinak než mu jeho tělo určuje. **Transgender je svým vnitřním nesouladem s tělem nucen se zabývat svou identitou a to z různých pohledů.** Identita transgendera není o sexualitě, ale o identitě rodového pohlaví daného člověka. Identitě, kterou cítí se být a je silnější než identita těla, s kterou se rodí. Často si společnost plete transsexualitu s poruchou sexuality. Ale sexualita je něco úplně jiného, jedná se o jiný aspekt života. Nemohu říct, že je transsexualita mojí vášní, ale je to to, co mě přivedlo k mé obrovské vášni, a to je poznání světa bez omezení, světa, kde se rozplývá veškerá představa o materiálním životě a o představě světa, co všeobecně považujeme za normální. Ukázalo mi to svět, kde není žádné posuzování a žádná dualita, kde není rozdíl mezi ženou a mužem, kde není dobro ani zlo, kde není ani radost ani smutek. **Přivedlo mě to k poznání, že když si dovolím podívat se**

za všechny své limity a představy o tom, kdo jsem, najdu pravé poznání toho, proč žiji a proč je láska tím nejmocnějším sladidlem tohoto vesmíru.

A tak díky mému osudu narodit se jako transgender jsem objevila svoji největší vášeň. A tou je božská láska a lze ji poznávat přes poznání svého átma - své duše. Další, co mě naplňuje, je služba a pomoc druhým. Věřím a vím to díky své osobní zkušenosti, kdy jsem opravdu prošla ohněm, ale nakonec jsem měla možnost povstat z popela a vzlétnout jako fénix, **jsem zvítězila navzdory svému osudu.**

Řekla jsem sama sobě, že už nebudu terčem ran života, ale veškeré své slabosti a nevýhody přetransformuji na své silné stránky a objevím a znovu naleznu chuť k životu a odvahu ho žít. A tak se i stalo, nasbírala jsem mnoho zkušeností a poznání jak se přijmout, uzdravit, jak být se sebou spokojená, dát si sebelásku a věřit ve svojí jedinečnost, ale zároveň nepropadnout hrdosti a aroganci, která postupně vše krásné zničí. **A proto jsem schopná pomoci projít těžkým obdobím i ostatním, kteří mou pomoc uvítají.** A poradit těm, kteří znají někoho, kdo prochází těžkostmi, anebo inspirovat ty, kdo potřebují dodat odvahu a zvládnout důležité kroky ve svém životě, ale ještě se k nim neodvážili nebo neví jak.

A do třetice všeho svatého mě naplňují tvořivé a pohybové aktivity a to především tanec, bojový sport, malování a psaní. Miluji, jak si tyto zdánlivě rozdílné aktivity mezi sebou našly přátelství a propojení. Když jsem dospěla k poznání, že každý člověk má v sobě mužský i ženský princip, pochopila jsem, proč jsem schopná po hodině tance běžet na hodinu boje. Při tanci svými pohyby vyjadřuji své city a propojuji je s mými emocemi a tím je propouštím ze svého těla a duše. V rytmu tance odevzdávám nátlak, který ve mně je, plně zapojuji svůj ženský

potenciál. Pak přebíhám na hodinu boje, kdy se pevně ponořuji do daných a fixních pohybů a ukotvuji se ve své síle a stabilitě a cítím silný pocit zakořenění. Užívám si vědomou práci a propouštím svou nahromaděnou energii tvořivé, ale i destruktivní síly do přesně daných pohybů a povzbuzujících výkřiků a mám je pod kontrolou. Pravidelností boje trénuji svou mysl k disciplíně, můj mužský potenciál se tak transformuje a má mužská síla se stává prospěšnou mně samé a mému okolí. Děkuji, že mohu žít v harmonii s oběma polaritami ve mně. Polarity mužské a ženské, jing a jang, Rádhé a Krišna. **Když jsou ve mně obě propojené, propojují se i v mém životě a vidím změny ve svých vztazích, změny ve svém zdraví, ve své radosti a rovnováze. Vše je uvnitř mne propojené a tím je i můj život celistvý.**

Když se zamyslím nad tím, co doopravdy umím a proč mě lidé oslovují, tak je to přinášet radost. Mám dar věci vidět, možná je to zkušenostmi, méně dramatické, než se zdají a někdy se jim pak jde i zasmát, což přináší velkou úlevu. **Klíčem je nebrat se a život tolik vážně, nebýt perfekcionista,** být naopak více otevřený v srdci a naslouchat svým přáním. Klíčem k radosti je zklidnit své myšlenky a tím omezit až zamezit přístup obavám a strachům. Často lidé už dopředu vymyslí tisíc scénářů, ještě než se daná situace stane. Pak jsou sklíčení, že vše probíhalo jinak, anebo v horším případě si strachy, které si vytvořili v hlavě, promítnou do situace a vidí v ní to, co chtějí a ne takovou, jaká je.

No a ti úplně nejvynalézavější „myšlenkáři“ to radši ani neuskuteční, protože jim jejich mysl vytvoří takové horory, že to vzdají předem. Všechno, co v sobě potlačujeme, se v nás pomalu vaří, ale přijde den, kdy to začne syčet jako papiňák. Ráda předám techniky a zkušenosti na přijmutí života, jaký je a zároveň vám mohu ukázat, jak lze uskutečnit první krůčky a i

Velké kroky ke změně a ke splnění našich snů. Takže mým dalším nadáním je komunikace a dostatečně vyvinutá empatie na to se vcítit do druhého a společně pomoci **popsat a objevit jeho přednosti a silné stránky, a najít a odblokovat jeho slabosti a strachy**, které mu brání v seberozvoji, sebedůvěře a přijmutí se takovým, jakým je v daném okamžiku. Přijmout se v daném okamžiku takový, jací jsme, je velice důležité. Tím vytvoříte pevné základy sebedůvěry a síly k sobě samotnému, propustíte iluze a představy o sobě a můžete začít stavět na pevném základu. Mám mnoho osobních zkušeností, jak se postavit zpět na nohy a užívat si i chvíle, které jsou v našich životech těžké a neztrácet naději v lepší zítřky. Mohu vás naučit, jak přestat posuzovat a hodnotit sebe a společnost na základě duálního hodnocení (dobře/špatně, úspěch/neúspěch, muž/žena, tma/světlo, dobro/zlo atd.) Jak přijmout i věci, co nás iritují nebo nám vadí a tím je navždy propustit ze svého života a nebýt jim tak nadále otrokem.

A v neposlední řadě mám zkušenosti, jak si lze **zvědomit a propojit mužský a ženský princip v nás**. Každý, ať si toho je vědom nebo není, má svou ženskou a mužskou stránku. Avšak nejedná se o role které známe z venku - role muže nebo ženy, nejedná se o role sexuality a role, které vidíme. Jde o hlavní aspekty, které se v nás projevují v každodenním životě a v našich vztazích. Aspekty naší vnitřní polarity ženských a mužských principů, které **když jsou v rovnováze tak i naše vnitřní bytost je v rovnováze a tím se stává život vyrovnaným a naše vztahy naplněné**. Naopak když tomu tak není, velice často se snažíme potlačený princip navýšit pomocí našich partnerů nebo fyzického postoje sama k sobě. Anebo dominantní aspekt ještě víc potlačí aspekt potlačovaný a tím ztrácíme důležitou část v nás, bez které pak ale těžko hledáme klid ve vztazích a v životě samotném. Když totiž

otočíme pozornost všech našich přání, tužeb, představ, problémů, skutků, strachů, pozornost nás samotných k sobě a přestaneme si je promítat do ostatních, lze je pak opravdu vyřešit, protože oni vznikají v nás a tam je musíme objevit a udělat jim konec.

Když se teď vrátím zpět k **transgenderovému tématu a zamyslím se, jaké to bylo, když jsem o této tématice ještě nic nevěděla** a teprve jsem se o ni začala více zajímat; vybavím si jako první věc velkou frustraci. **Nevěděla jsem, co s tím mám dělat - jestli to mám potlačit, nebo sdělit světu.** Co když mě okolí odmítne, přijdu o ty, co miluji, budou se mi smát... těch otázek a strachů bylo spousty. Přemýšlela jsem opravdu všelijak. Vzít si život, odletět na jiný kontinent, dělat vše pro to, abych byla více mužem... Nic nepomáhalo, spíš to bylo horší, protože čím více jsem se tomu bránila, snažila tomu silou zabránit, tím více jsem byla oslabená. Chtěla jsem na všechny zakřičet a hlavně si přiznat sama sobě: ano jsem žena a žiji ve špatném těle! **Už nevím jak dál!! Nemohu pokračovat v téhle přetvářce nebo mi pukne srdce, moc mě to bolí.**

Přemýšlela jsem a zhodnocovala všechny možné varianty, co by se mohlo stát, když to povím. Bylo to silnější než má vůle, začalo mne to **prostupovat na všech úrovních** a tak jsem se rozhodla, že už **nebudu trápit sama sebe a udělám coming out.** Svěřila jsem se mé přítelkyni a jejímu příteli, byli to mí nejlepší přátelé. Jsou to miláčkové, a proto i jejich reakce byla příjemná a byli rádi, že jsem se rozhodla to říci a pokusit se to vyřešit, namísto toho, abych se skrývala nebo udělala nějakou hloupost a zmizet či to úplně „zabalit“.

Pak už to jelo nebyl čas na to dělat kolem toho moc divadlo. Bylo mi 17 let a chtěla jsem v osmnácti začít se změnou. Život utíká a tělo stárne. Věděla jsem, že když to podchytím včas, můžu i dobře vypadat. Před tím, než jsem to oznámila rodině a

ve škole, sešla jsem se s lékaři, kteří se transsexualitou zabývají a poradila jsem se. Pak jsem zkrátka všechny postavila před hotovou věc. Řekla jsem jim své pocity a představila dostupná řešení. Mám skvělou rodinu, velice mi pomáhají a vždy pomáhali. Všem vám patří obrovské díky. Miluji vás.

Moje proměna, která proběhla před dvanácti lety, a začala před čtrnácti lety (článek z roku 2021), proběhla dobře. Od narození jsem optimista a vše i tak vidím, a proto operace i změna dokladů probíhala hladce. Ale bylo něco, co jsem opomenula a na co jsem v tu dobu, ve svých 18 letech, kdy toho bylo na mladého člověka až až, nedohlédla. V době, kdy si mí vrstevníci užívali mládí, jsem litala po nemocnicích a psychologích, abych více pochopila, co se mi děje. Abych vyjádřila a hlavně byla tím, kým jsem se narodila, opustila vězení těla a vypořádala se s mým prokletím jednou pro vždy. Vzpomínám si na mé pocity, **bylo mi to vše moc líto, bolelo mě to a připadala jsem si jak ve špatném snu.** Často jsem přemýšlela, jestli neexistuje nějaký kouzelný lektvar nebo telefonní číslo na vílu, která by mě osvobodila z mého vězení.

Číslo nemám dodnes. Realita byla mnohem krutější. Po absolvování náročných operací a hormonální léčby, kdy jsem už začala vypadat jako žena, kterou jsem vždy v nitru byla, jsem přesto často sklízela pohrdání, posměch, nepochopení a fyzickou i psychickou šikanu. Často jsem doma plakala, a ptala se, proč jsem trestaná za to, že chci být jen sama sebou a sdílet s ostatními radost a mládí. Naprosto mi unikalo, že **jsem v sobě každý den všechny tyto bolesti a negativity potlačovala, a ony se ve mě hromadily** a vyčkávaly jako tichý nepřítel, aby ve chvíli nepozornosti udeřily.

Tenkrát jsem neznala nikoho, kdo by mi ukázal cestu, jak se vypořádat s nahromaděným stresem, s nepřijímáním sebe sama, s pocity viny, zoufalství, bezmoci, méněcennosti a úzkostmi. S poměrně dost poškozenou osobností a plná strachů a nedůvěry k životu, po těžkých operativních zásazích do organismu a kompletně změněnou hormonální hladinou, jsem žádala o práci. Samozřejmě kdo by mě zaměstnal, **lidé s námi nechtějí mít moc společného, nevědí jak se k nám chovat,** a tím jim narušujeme jejich komfortní a bezpečnou zónu.

Takže jsem se brzy ocitla jako člověk na okraji společnosti, jako někdo, koho nikde nechtějí a někdo, kdo sem nepatří. Nakonec jsem práci sehnala. Začala jsem se živit jako table dance tanečnice a cestovat do zahraničí, kde mě nikdo neznal.

Mělo to svou výhodu - mohla jsem začít od znova, ale zároveň jsem se vracela domu, kde jsem měla přátele. V nočním světě podsvětí, alkoholu, drog, prostituce a hazardu se pohybují převážně lidé, kteří patří k odpadlíkům společnosti, a tak jsem se mezi nimi cítila dobře. Ocitla jsem se ve světě, kde mě nikdo neznal a kde být odlišná bylo výhodou a zároveň normální. Všechno má své klady i zápory a dodnes děkuji, že jsem mohla poznat lidi s dalšími těžkými příběhy a ženy, které jejich rány osudu dovedly taky až k branám pekla. **Když totiž ve tmě začne svítit láska a přátelství, vznikají výjimečné vztahy, které jsou velice pevné.** Moc na vás všechny vzpomínám a děkuji za ty časy. Taky děkuji za to, že jsem se naučila komunikovat s lidmi a cizími jazyky. **Za pár roků jsem se v podsvětí table dance barů pohybovala jako doma a věřte, že když si umíte udělat pořádek a jasno a sjednat autoritu v tomhle prostředí, tak už si jasno uděláte snad všude.**

Bohužel tu byla i druhá strana mince a právě zde se projevil mé nezpracované slabosti a zranění, a proto jsem rychle propadla alkoholu a drogám. **Věděla jsem moc dobře, že mě to zničí, ale nebylo nic, co bych mohla ztratit.** Rodiny jsem si vážila, ale ve svých 22 letech jsem přemýšlela nevyspěle a sobecky. Rozhodla jsem se, že se utopím ve své vnitřní lítosti a že alkohol a drogy mě odvedou od pocitů bolesti. Fungovaly jako náplast na bolest a když bylo zapotřebí náplast vyměnit, udělala jsem to, ale rána pod náplastí se nehojila, spíš začala ještě více mokvat. **Nechtěla jsem si přiznat, že se budu muset jednou se všemi svými problémy vypořádat přímo a odpustit** Bohu, sobě, rodičům, přátelům, společnosti, nepřátelům, kteří mi ubližovali a všem, které jsem obviňovala z toho, že jsem se narodila jako transgender.

Veškerá má zloba a slabost, všechny mé strachy ve mně dozrávaly a já jsem si je pěstovala, namísto toho, abych se s nimi vypořádala už před lety.

Bylo mi 25 let byla jsem moc hezká holka, pracovala jsem jako profi tanečnice a jako hosteska a modelka. Měla jsem za sebou několik vztahů, které skončily hlavně kvůli závislosti na alkoholu a drogách. **Transsexualita už mě v mém životě tolik netrápila a nezasahovala do mého běžného života. Ale byl tu mnohem větší problém, a to závislosti.** Začala jsem trpět vidinami a bludy, pronásledovaly mě vlastní stíny a strachy, prožívala jsem velké stavy úzkosti. Došlo to tak daleko, že jsem několikrát málem přišla i o život. Všechno, co jsem v sobě za 25 let života držela a prožila, chtělo ven, už nebylo místo v sobě držet další hnusy. Pamatuji si, jak jsem ležela na posteli a propadávala jsem se do nicoty, temné hlasy mi našeptávaly, ať už s tím skoncuju a jestli ještě budu uvažovat o tom, že se vyléčím, ublíží mně i těm, které miluji. Pamatuji si, že jinou noc mě probudil opravdu ošklivý sen, ale když jsem se probudila, nemohla jsem se hýbat, stálo nade mnou několik lidí a sahalo mi do těla, moc jsem se bála. **Tyhle noční běsy trvaly měsíce, byly to posttraumatické reakce na to, co jsem prožívala v devatenácti letech.**

Rozhodla jsem se, že se vyléčím a to nejen z drog a alkoholu, ale především z emočních ran. Vyhledala jsem odbornou pomoc a vrátila se zpět do rodného města. Už za pár týdnů absence jsem se cítila velice dobře, ale pořád jsem nevěděla, za co mě osud trestá, že prožívám takové věci. V tomto období mi do života vstoupili lidé z Bhakti Margy. Lidé, kteří praktikovali **jógové a harmonizační techniky, které předává duchovní, plně realizovaný mistr, Paramahansa Vishwananda. Cítila jsem, že je to to, co mi může pomoci.** Začala jsem pravidelně navštěvovat Om Chantingy. Vždycky jsem více táhla k alternativní medicíně a způsobům života než k běžně zaběhlým způsobům.

Za pár týdnů jsem se cítila jako nový člověk.

Víte, nedalo mi to a chtěla jsem vědět víc, proč existuje transsexualita a proč jí není schopný někdo objasnit a slíbila jsem si, že udělám cokoli, abych na to přišla sama. Já osobě jsem velký fanda Om Chantingu a vím, že technika a lidé, kteří se podílejí na šíření OM Chantingu, mi **pomohli zachránit zahrozený život. Byl to impuls, díky kterému jsem začala znovu žít.**

Procestovala jsem země třetího světa jako Indie, Brazílie a Egypt, abych se podívala, jak oni vnímají téma transgenderu a pátrala ve filozofii a historii transsexuality i zde. Po těchto zkušenostech jsem se rozhodla **vystudovat kurz terapie a koučingu, stala jsem se koordinátorem pro Om Chanting a přijala jsem nabídku žít mezi mnichy v krásném duchovním centru, ášramu s názvem Shree Peetha Nilaya v Německu.** Tahle zkušenost mi umožnila vidět život z jiných úhlů a obohatila mě o hodnoty, které bych ráda předávala dál.

Dnes je tomu 6 let, kdy jsem se rozhodla žít život naplno a ne jako oběť. Kdybych už tenkrát v mých osmnácti letech měla to štěstí, že bych věděla, jak se vypořádat se stresem a negativitou, možná bych neskončila v nočních klubech a můj život by byl naplněný už tenkrát. Ale nebylo tomu tak a i přes to nelituji toho, čím jsem prošla, protože **dnes jsem tím, kým jsem se vždy cítila být a ještě mnohem silnější a šťastnější, než jsem si uměla představit.**

Proto jsem se rozhodla, že svůj životní příběh zveřejním a možná jím inspiroji další z vás. Mým přáním je být součástí pomoci pro lidi, kteří nutně pocítují potřebu změnit svůj život, ale i pro ty, co ještě bloudí v labyrintech nevědomí a ocitají se na kraji svých sil a ve slepých uličkách. **Pomáhat lehkým, ale účinným způsobem jako je koučing a terapie**

pro nasměrování k vašim cílům a životním změnám.

Mé otázky, které jsem si tenkrát pokládala, byly hlavně na to, jestli je vůbec možné žít normálně po změně pohlaví. Často jsem vyhledávala fotky lidí, co už to měli za sebou. Upřímně, málokdy jsem našla někoho, kdo dobře vypadal, ale i tak jsem do toho šla. Řekla jsem si, že není co ztratit, jako muž jsem žít nemohla, takže zkusit to byla šance a naděje. A kdyby se to nepovedlo, tak se zastřelím. Byly to zvláštní pocity. Pocity, kdy víte, že asi umřete. **Smířit se se smrtí bylo pro můj život velice důležité.** Nebojím se smrti a nepřijde mi nijak tragická. Myslím, že jsou mnohem horší věci, ale života si velice vážím a oceňuji ho. Když se pro něco opravdu rozhodnu, jdu si zatím a nezajímá mě, co si myslíostatní. Jsem váhavá, ale když už se rozhodnu, tak si za tím stojím.

Mé časté otázky se týkaly toho, jak se na ulici cítit bezpečně, kolik lidí dnes poznalo, že podstupuji změnu, kdy konečně budu vypadat dobře, jaký je můj projev. Když si najdu partnera, mám mu přiznat to, čím jsem prošla nebo ne. Jak se chovat ke klukům, kteří mě svádí, mám být zticha, nebo se jim přiznat, aby věděli. Určitě jsem měla i spousty otázek na samotné zákroky a léčbu, ale o těch dnes nechci psát a hlavně je toho plný internet. **Co mi nejvíc chybělo, byl někdo, kdo by si o tom se mnou promluvil a poradil mi. Někdo, kdo tím úspěšně prošel a zná to na vlastní kůži. To je jeden z dalších důvodů, proč o tom začínám veřejně psát.** Abych tu byla pro vás, kterým mohu poradit.

Další otázky, které jsem řešila, nebyly moje, ale mého okolí. Rodičů, přátel, spolužáků, učitelů. Jsem přímý a otevřený člověk a když za mnou někdo přišel a řekl, že neví, jak se ke mně chovat, ráda jsem mu poradila, vyjádřila své potřeby. Víím, že i má třídní učitelka, rodiče i přátelé hledali někoho, kdo by jim tohle téma přiblížil, aby mi mohli lépe porozumět a názor třetí strany je k věci.

No a pak tu bylo téma jak se vypořádat s okolím, které to nechce nebo neumí pochopit, přijmout, anebo je to pohoršuje a některých se to osobně dotýká. Takových případů je mnoho.

Proto jsem napsala krátkou publikaci s názvem „Ti, kterých se transsexualita dotýká“. Je to povídání o typech lidí a jejich charakterů, u kterých jsem v životě vyzorovala, že se jich nejvíce téma transsexuality dotýká; jsou to ti, kterým tolik překážíme. Většinou jsou to lidé, kteří mají nevyrovnanou sexualitu, a proto si i do nás promítají sexualitu a sex. Pletou si poruchu identity těla a vnitřní identity s identitou sexuální. Sami by často potřebovali pomoc, ale pro svojí hrdost si to nedovolí a hledají chyby všude ve světě. Je mi jich trochu líto. Mají malou šanci pochopit, že musí změnit sebe, a protože jim málokdy přijde do života impuls, že jejich chování je povrchní, tak jsou až do smrti přesvědčení, že jednají v právu. Je to velká část populace.

Děkuji Bohu, že jsem se narodila jiná. Díky tomu se mi odhalila sladkost a hloubka života. Není to jednoduché, ale má to smysl. Jsem svobodná a poznala jsem pravé hodnoty a lidi, kteří umí opravdově milovat. Milují, protože se rozhodli milovat a ne proto, že za to něco získají, očekávají nebo jim to tak bylo doporučeno, anebo že by to byla jejich představa o lásce. Jsem obklopená lidmi, kteří si štěstí a lásku doopravdy zvolili jako cíl života. Mnoho z nás často zaměňuje lásku s chtíčem či potřebou, a štěstí s touhou a sebeuspokojením na úrovni soupeřivého ega. To pak není Miluji tě, ale Miluji se. Je to často honba za prázdnotou v srdci, ale tu lze naplnit jen poznáním ducha.

A tím se dostáváme k dalšímu tématu, kterým jsou vztahy. Protože jsem, jaká jsem, tak v mém okruhu přátel jsou jen ti, co o mě opravdu stojí, ti, s kterými se máme rádi.

Všichni ostatní nevydrželi, protože mě nemilovali takovou, jaká jsem, ale takovou, jakou mě chtěli mít. Na povrchní vztahy u mě není prostor. Je to dobré síto a díky za něj. Ti, s kterými se máme rádi, vědí a znají náš vztah, i když teď hodně cestuji a málo se vídáme. Děkuji vám zas a znova. Jste věčné světelné louče na cestě mého života a nesmírně si vás cením a z hloubky duše vás miluji.

Proto když i vy najdete upřímný vztah k sobě, pak i vaše vztahy budou upřímné. Dnes mi je jasné, že jsem duše, která na sebe vzala tělo. Duše, která přišla žít na planetu Zemi a dostala kabát těla. Můžeme to vidět celé z dvou perspektiv. Ta první je, že mi po tom všem naprosto hráblo a našla jsem útěchu v tom, že jsem duše a tím pokračuje můj únik od všeho. Nebo ti z vás, co opravdu dokáží číst mezi řádky, a slyší také volání svého srdce, cítí a vědí, o čem tady píší. Víte, jaký je rozdíl mezi vědomostí a moudrostí. **Moudrost přichází ze zkušeností, moudrost je zažitá, vědomost je naučená z hlavy.** A společně jsou silný tým. Jsem šťastná, že mohu vyprávět tento příběh, protože realizovat/uvědomit si, že jste duše, je naprosto nejkrásnější věc v životě. Přestanete být otrokem společnosti, která se řítí do propasti. Namísto toho vkročíte na druhou stranu a prohlédnete iluzi, která je kolem nás. Jak směšná, ale zároveň bolestivá je hra dramatu nevědomé lidské společnosti. Dostanete možnost se navždy vymanit z tohoto světa a dozvědět se, kdo doopravdy jste a proč tady jste.

Ráda Vám popíši podrobněji toto důležité období mého života. Víte, rozhodnout se pro změnu pohlaví mně samotné přišlo dost šílené, ale nebylo na výběr. Jsem vcelku perfekcionista, a proto bych nesnesla žít v těle, s kterým nesouzním. Předcházelo tomu spousty situací. Už jako dítě jsem cítila, že ve spoustě situacích, kdy jsem byla tradičně zařazena mezi chlapečky, něco nehraje.

Ať to bylo ve škole při tělocviku, dílnách či vaření, anebo třeba na plavání. Nedokázala jsem se přirozeně zařadit do kolektivu mezi kluky a prožívat s nimi stejný přístup k danému úkolu. Vždycky mi hlavou problesklo, že kdybych byla s holkami, určitě by se mi to lépe povedlo a uměla bych si s tím lépe poradit. Kluci mě ani většinou nenechali se aktivně zapojit, byli jsme kamarádi, ale podvědomě mi už v tu dobu dávali úkoly, které většinou muži dávají ženám.

Jsem společenský a komunikativní člověk a vždy jsem vycházela s lidmi velice dobře a i ve škole tomu tak bylo. Kluci mě brali takovou, jaká jsem a dokonce mi i pomáhali. Vzpomínám si jak mi v dílnách pomohli vyrobit dřevěnou krabičku nebo plechové ozdoby, abych se neporezala pilkou. Při tělocviku, hlavně při fotbale, jsem byla náhradník a při klukovinách jsem hlídala a kryla záda. Když byl problém s učiteli, byla jsem mluvčí. Ochraňovali mě také, když se do nás pustili deváťáci. No a když jsem mohla být s holkami, okamžitě jsem toho využila. V lavici jsem seděla jen se spolužačkami a po škole jsem se scházela s naší holčičí třídní partou. Kolektiv holek mi byl naprosto přirozený a chápala jsem veškeré pochody a rozhodnutí, která dělaly. Což u kluků tak nebylo.

A nejdůležitějším **obdobím, kdy jsem si plně uvědomila, že jsem žena, která je uzavřená v těle muže, bylo v pubertě.** Sexualita je silná věc a když jsem se poprvé zamilovala, a to do kluka, bylo to jasné. Samozřejmě jsem před tím měla několik vztahů s dívkami, ale to nefungovalo. Dodnes si pamatuji, když jsem poprvé uviděla kluka, co se mi líbil, absolutně jsem nechápala co se děje. Bylo to tak hluboké, byla jsem v tom až po uši. Strašně jsem si ho přála zase potkat. Ale zároveň jsem z toho byla naštvaná a styděla jsem se za sebe. Hlavou mi probleskovalo spousty věcí. Věděla jsem, že nejsem homosexuál.

A také mi nešlo o sex ale opocity v srdci, cítila jsem mnoho lásky. Drželo se mě štěstí a naráželi jsme na sebe víc a víc, potkávali jsme se často u intru a za pár týdnů jsme byli nejlepší přátelé. Měla jsem v tom neštěstí spousty štěstí, protože chlapec, kterého jsem milovala, byl můj nejlepší přítel. Víte, přiznám se, už v tu dobu jsme experimentovali nejen s marihuanou. Měla jsem ráda ten pocit, když jsem si zakouřila, a na chvíli jsem mohla odejít z té životní reality, kterou jsem žila. Stav, který vyvolává marihuana, je takový, že se obrátíte více do svého nitra, a proto mi to vyhovovalo - mohla jsem jít do svého světa. Do světa ženy, kterou dnes už jsem.

Byli jsme s Ondřejem docela profláklá dvojka, dva týpci s dredy po ramena a v kapsách vždycky na jointy. Cestovali jsme po různých festivalech od techna až reggae. Víím, že věděl, co k němu cítím. Jednou mi dost naznačil, že se mu líbí ženy a já mu na to řekla: „Jasný, kámo, přeju ti hodně štěstí, najdi si tu pravou.“ Věděla jsem, že spolu nemůžeme být; ani já bych nechtěla žít jako muž s mužem. Ondřej miloval moji vnitřní ženu a víím, že ji vždycky cítil. Jsem si dodnes jistá, že se mu ulevilo, když zjistil, že jsem žena, protože věděl, proč ke mně cítil náklonnost a že jeho mužství je naprosto vyrovnané. Dodnes jsme přátelé. Pro mě to byl neklíčovější vztah, kdy jsem si uvědomila skrze mojí první lásku, že **jestli chci žít a být v tomto životě sama sebou, musím být ženou, být tím, kdo jsem.** Nevěděla jsem, jak to udělám a myšlenky na sebevraždu mi připadaly trapné. Nejsem přece žádný slaboch. Přesto mě později dohnaly také.

Bylo mi 17 a rozhodla jsem se, že podstoupím změnu pohlaví.

Brzy se mi do rukou dostal článek v novinách, kde psali o lidech, kteří cítí jejich identitu pohlaví opačnou, nebo se nejsou schopni identifikovat jen s jedním pohlavím a všeobecně o transgenderové problematice.

Byla jsem si jistá, že to je to, co se mi děje a vyhledala jsem kontakty na lidi a doktory z článku. Psal se rok 2007, bylo mi 18 let. Chodila jsem na střední školu, kde nejoblíbenější téma osmnáctiletých je sex. Asi nejméně vhodná chvíle na to předstoupit před vaší třídu a nahlas říct: „Rozhodla jsem se pro změnu pohlaví, po prázdninách se vrátím jako Nikola.“ Haha teď mi to přijde jako fakt sranda, asi bych si to teď lépe užila. Tenkrát to bylo trapný, ale dodnes si myslím, že třídní učitelka měla ještě větší trému než já. Děkuji jí, že se mě zastávala a škola mi umožnila projít touhle změnou. **Vždycky se najdou lidi, co se vám budou posmívat, ale většinou to probíhalo hladce.**

Horší to bylo mimo školu na ulici a ve školní jídelně, kde jsem se potkávala s lidmi z jiných škol. Narážky s homosexuálním podtextem byly každodenní záležitostí. Byl to divný rok. Čtvrták, před námi maturita. Ondřej a ostatní přátelé už odešli ze školy, byli na tříletém oboru. Asi to tak bylo nejlepší. V lavici jsem seděla s Lenkou, s kterou jsme se znaly už od základky, vždycky tu pro mě byla. Je jedna z mých světelných pochodní. Bohužel je tomu pár let, co umřela, vzpomínám na ní s láskou.

Nechci všechno svádět na drogy a jejich následky, ale měli jsme se jim vyhnout. Byla jsem šťastná, že se mohu stát ženou, ale okolí to absolutně nepobíralo. Bylo to vše těžší, než jsem si to představovala. Na diskotékách jsem se často stávala terčem násilí, že jsem buzerant, co se snaží zneužít hetero kluky. Hormony mi začaly oslabovat psychiku a začaly se projevovat první velké změny nálad, propady do depresí a zoufalství byly častější. Sebevražda už mi nepřišla tak trapná. Nevypadala jsem ani jako žena, ani jako muž. Čekala jsem na schválení lékařské komise, jestli mi operaci povolí a do toho jsem dřela na maturitu. Tak nějak mi došlo, že ten článek, co ležel před rokem

doma na stole, nastrčili mí rodiče, kteří mě velice podporovali.

I jich se to dotýkalo, rasistickému chování lidí neunikli ani oni. Táta přišel i o práci. Opustilo nás spousty přátel a tak se vyčistilo vše, co mělo. V našich životech zůstali jen ti, co nás opravdu měli rádi. A já jsem si odpustila večírky a festivaly plné alkoholu, marihuany a extází. Po starých přátelích se mi stýskalo, ale po drogách už ne.

Byl to těžký rok, ale s jarem přišlo spousty slunce. Úspěšná maturita a lékařská komise mi schválila změnu pohlaví. Je to zvláštní, někdo dostane auto a někdo šanci být sám sebou. Plně si uvědomuji, že to není jednoduché ani pro nás ani pro okolí. Když někoho znáte tak dlouho a pak po vás chce abyste ho oslovovali v jiném rodě a jiným jménem, je to určitě náročné. Mě se dotýkalo, když si to lidé pletli a oni zas museli být neustále soustředění, aby to nepopletli. Nebylo místo, kde se to neřešilo. Domov, škola, úřady, sousedi, přátelé, příbuzní... Vyčerpávalo mě to, stalo se pro mě každodenní rutinou vysvětlovat proč a co a jak. Do toho pohledy lidí na ulici, v tramvaji, restauracích a tak dále.

Mým jediným pohonem bylo, že za rok snad budu vypadat tak skvěle, že to nebudu muset víc řešit. Věděla jsem, že musím být velice trpělivá. Podělím se o konkrétní situace. Pamatuji si, jak lidé, kteří nesouhlasili s tím, co dělám, mně psychicky a lstivě ubližovali. Úřednice, která měla za úkol pomoci mi vyjednat doklady, hledala neustálé překážky, proč to udělat nemůže. Musela jsem si vyžádat jiného zaměstnance. Obsluha, co mě nechtěla obsloužit v restauraci, si vymyslela, že jídlo, které si přeji, mi nemohou připravit, protože jim došly suroviny. Kluk, co si všiml v baru, že jsem trans, mě nechal vyvést před vchod a tam mě zbili a všem to řekli, aby byli za hrdiny, kteří ochránili společnost před šíleným buzerantem, co se na veřejnosti obléká za ženu. Nejlepší byla lékařská prohlídka u obvodní lékařky,

letité dámy, která byla dost v šoku, když jsem potřebovala interní vyšetření k operacím. Ale brzy vše vstřebala a dodnes se na mě ptá, jak se mi daří.

Bylo mi 18 let, chtěla jsem být jen normální holkou s každodenními starostmi, smát se s partou, prožít první lásku a jít si za svými sny. Místo toho dnes bojuji za práva transgenderových dětí a dospělých. Naštěstí už probíhají změny v zákonech pro trans osoby a když vše dobře dopadne, brzy postupy lékařské i úřední dostanou nový řád. Za mě to bylo tak, že jsem musela rok žít jako neutrální osoba, kdy jsem byla pod lékařskou kontrolou pozorována, jak se adaptuji do okolí jako žena, ale nebyla jsem ještě braná jako žena. Vlastně vás donutí změnit si jméno na neutrální. Já jsem měla Nikola Ptáčnicků. Ta Nikola. Ten Nikola. Pak vám dají hormony, když uznají, že po sexuologických a psychologických vyšetření se jedná o transsexualitu. Jde o testy, kdy na základě různých situací zjistí, jestli jednáte jako žena nebo jako muž. A jestli jde opravdu o transsexualitu a ne o duševní poruchu. Když uznají transsexualitu, musíte je roční hormonální léčbou přesvědčit, že jste si jistí, že chcete podstoupit operace, které hradí pojišťovna.

Je zde ale spousta ALE, které se teď ve světě řeší. Spousta kroků není v souladu s právy člověka a jsou dost brutální. Jako například povinná sterilizace. Nebo název transsexualita, který nevystihuje problematiku, spíš ji zkresluje do tématu sexuologie. Lepší název je gendrový nesoulad nebo gendrová dysforie. Z úředního hlediska je to tak, že když vám schválí operaci a vy podstoupíte změnu pohlaví a dodržíte spoustu dalších úředních kroků, jako je rozvod, péče o děti, sterilizaci atd., ze zákona vám změní rodné číslo, rodný list a i úřední změnu pohlaví. Takže v mých dokladech už jedenáct let stojí Romana a v okénku pohlaví žena. Tím mám nárok na to žít plnohodnotný úřední život jako kterákoli žena. Svatba, děti, majetek,

kdybych například byla ve věznici, byla bych na ženském oddělení.

Důležité a zajímavé bylo poznat lidi ve stejné situaci. Dostala jsem nabídku od mé sexuoložky, že mohu navštěvovat podpůrné kruhy trans žen v její ordinaci. Nabídku jsem přijala a byl to pro mě jeden s přímých kontaktů s ostatními. Brzy jsem zjistila, že ženy, které podstupují to samé, mají ještě možná více problému jak já. Mé sebevědomí bylo stále nadprůměrné než u jiných a měla jsem podporu rodiny. Setkala jsem se i s lidmi, které jejich rodina odmítla, kteří kvůli jejich věku nemohli změnu tak snáze podstupovat jako já. **Brzy jsem se stala inspirací a vrbou pro ostatní.** Ale přesto jsem nechtěla moc mezi trans lidi chodit a být aktivním členem. Bylo to pro mě jen období, které jsem musela absolvovat. Těšila jsem se, až to bude za mnou. Samozřejmě to byla naivní představa 19letého člověka. Nikdy to za mnou nebude. A čím víc stárnu a moudřím, tím víc mi připadá přirozenější být tady pro ostatní. A miluji společnost transgenderů, kteří jsou většinou mnohem svobodnější a otevřenější.

Dnes je vše už také jinak, uplynulo 14 let a vliv médií funguje. **Přesto si myslím, že hlavně v začátcích je nesmírně důležité pochopit, že východisko z transsexuality je jí přijmout a začít milovat sám sebe ať vypadám nebo se cítím jakkoli.** Udržet si zdravý odstup od tématu, nenechat se pohlcovat společností a nejdřív si být jistý sám sebou jako lidskou bytostí, najít sílu ve své vnitřní identitě a pak se pustit do změny vnější. Protože to, co mě dělá ženou, je má vnitřní síla ženy a ne moje operace.

Přála bych si do budoucnosti, aby lidé pochopili tematiku transgenderových skupin. Aby měli informace a věděli, že k nám mají přistupovat ze srdce a ne z hlediska sexu. A od trans lidí bych si přála,

aby z transsexuality nedělali extravaganci a nepovažovali se za oběti prokletí osudu. Ve světě je mnoho aktivních podpůrných skupin a spousty dostupných informací o transsexualitě.

Otázkou je, jestli je v pořádku se neustále spojovat s identitou těla a mysli, anebo opravdu zjistit, kdo jsme a proč nám život byl dán. Jestli je opravdu nutné, aby systém světa neustále rozděloval lidi na muže, ženy, národy, barvy, sexuální orientace a nevím, kolik dalších dělení a zákonů a dalších hloupostí, které nás neustále odvádí od jednoty, od toho, že jsme jedna lidská společnost a všichni jsme lidské bytosti se stejným záměrem a že rozdíl vytváří jen naše představa o společnosti a neustálé lpění na zastaralých zákonech. Stačí přijmout svět, jaký doopravdy je dnes, ale to lze jen skrze poznání a projevení sebe sama. Skrze niterní poznání a zkušenost.

Dodnes moc nechápu, jak jsem to vše zvládla. Nechtěla bych to prožívat znovu, ale kdybych musela, asi bych se tomu ještě víc smála a nebrala bych se tolik vážně. **Když budu upřímná, díky tomu, že jsem odmítala sama sebe, nadělala jsem si více problémů.**

Když mi bylo 21 let, žila jsem už plnohodnotně jako žena, ale přesto mi to štěstí nepřineslo, spíš neustálý strach. Strachy o to, že nemohu mít děti, že si nenajdu partnera a další mě doháněly k šílenství. Už jsem nechtěla nic řešit a něčím se pořád zabývat. Rozhodla jsem se za svým starým životem udělat tlustou čáru. Odstěhovala jsem se do Německa. Připravila jsem si pár chytrých odpovědí, proč nemohu mít děti a proč mám jizvičky po těle. Zas a znovu se projevila moje naivita. Jsem dobrá herečka, ale miluji lidi natolik, že jim nedokážu lhát. Takže předstírání mi moc dlouho nevydrželo a byla jsem nucená svým svědomím říct svému partnerovi, kdo jsem. Žili jsme spolu dva roky, než jsem mu to řekla.

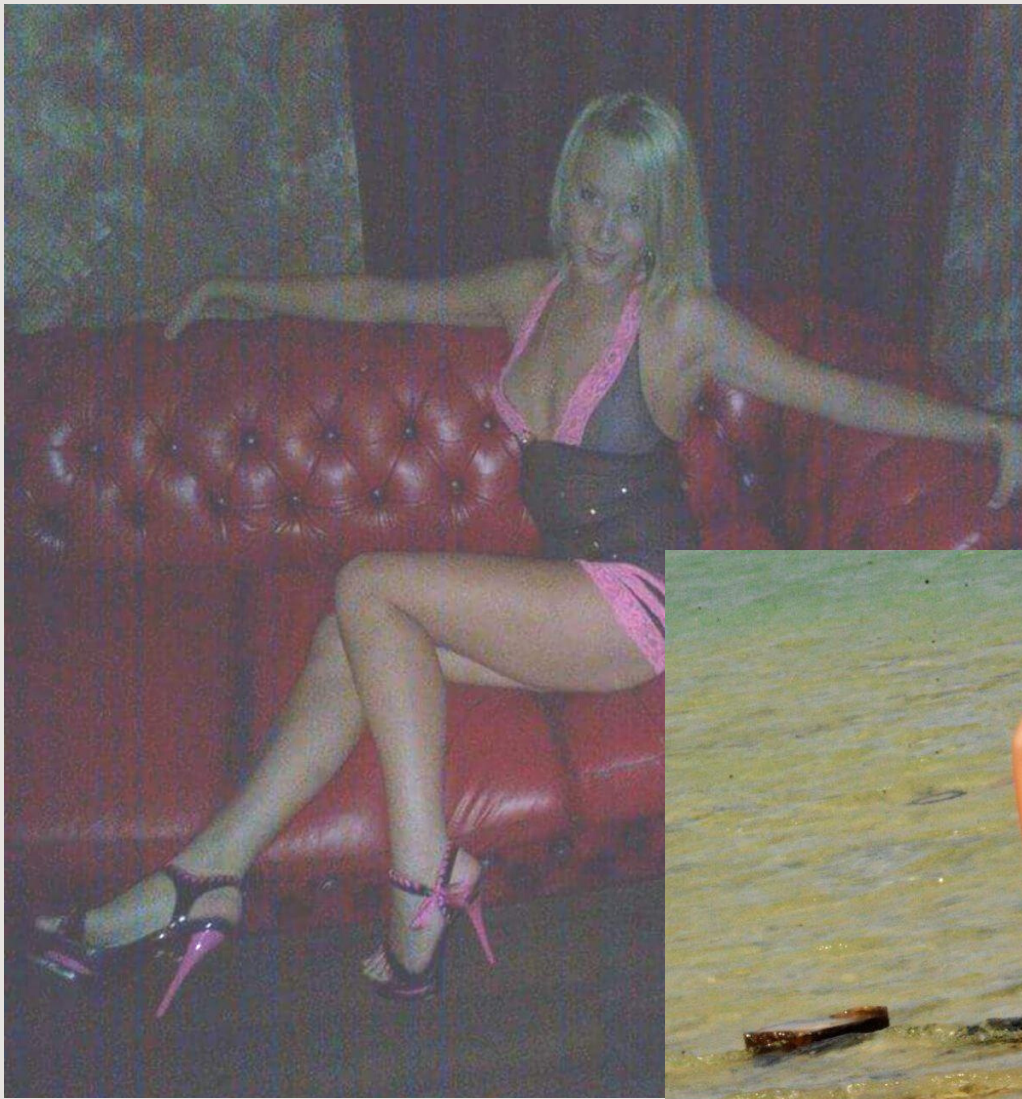
Za pár dní vše přijal a už jsme se k tomu nevraceli. Jediné, co se nalomilo, byla samozřejmě důvěra, a po dalším roce šel vztah do háje. Nemohla jsem v něm dál pokračovat, chtěla jsem žít jinak a asi sem masochista, ale Stefanův nápad k zatajování a k přístupu, že pravda zůstane jen mezi námi mě dráždilo. **Nechtěla jsem žít ve lži, nevím proč, ale cítila jsem, že musím jít dál a začít žít v souladu sama ze sebou přestat lhát sobě a okolí. Bylo to těžší, než jsem si myslela!** Nemohla jsem sehnat práci ani partnera, na vše jsem se cítila sama.

Skončila jsem tam, kde jsem před třemi roky v Německu začínala, a to v table dance barech, jak jsem už psala. **Tentokrát jsem to ale přehnala, neustále mě doháněla minulost.** Myslela jsem na kamarády z Čech a na rodinu. Chtěla jsem být s nimi. Často jsem si říkala, že kdybych se narodila jako holka, tak bych dnes už měla baráček a čekala rodinu. Místo toho objíždím noční kluby, flákám se po nočních ulicích a hledám sama sebe. Začala jsem hodně pít a vracet se k drogám. Vynořovaly se moje potlačené strachy z narkózy a strachy, že při operacích umřu. Objevovali se stále lidé, co to poznávali a chtěli mi ublížit nebo mě zesměšnit. Oslovovali mě muži, kteří měli opravdové sexuální problémy a mysleli si, že jsem ta, na kterou to mohou aplikovat. Ztratila jsem se úplně. Pervitin mi pomáhal dojít do práce a vydělávat si jako striptýzová tanečnice. Pro svůj mimořádný společenský dar a smysl pro humor jsem se stala oblíbeným členem kokainových večírků. A co si budeme povídat, vypadala jsem jako modelka a byla jsem šťastná v pánské společnosti. Zaplavená komplimenty, dárky a penězi.

Našla jsem náplast na mnohaleté stresy: cestování, večírky, luxus, peníze, drogy, alkohol, skupinový sex. Dělalo mi to ze začátku dobře, nemusela jsem se o nic starat - kdo jsem, proč jsem, co se ode mě očekává.

Lásku jsem dostávala v cizích postelích. Nebudu lhát, zábava to byla. Vynahradila jsem si stokrát uniklá léta puberty. Následky byly ale katastrofální. Po dvou letech takového života, kdy bylo mi 25 let, jsem zjistila, že si bez pervitinu nedojdu na záchod, že trpím úzkostmi a že dohromady s hormony, které беру, to vytváří naprosto smrtelný koktej. Jízdenku pod vlak. Trpěla jsem poruchami spánku, nemohla jsem zůstat v noci sama, pronásledovaly mě hlasy a stíny. **Stavy deprese a úzkostí se protahovaly z několika hodin na několik dnů. Bez dávky jsem si přišla naprosto nepoužitelná a touha po obejmutí a pozornosti mě stále volala.** V mé blízkosti se začali stále více pohybovat lidé, co mluvili o HIV a o tom, jak zaprodali své životy sebetrýzni a nepřijmutí sebe sama.

Zašlo to moc daleko. Rozhodla jsem se, že se vrátím domů a vyléčím se. Rodiče byli mými strážnými anděly, obešli se mnou doktory a přečkali se mnou období abstinenčních příznaků ve spoustě probdělých nocích. Když jsem se z nejhoršího dostala ven, vrátila jsem se zpátky do Německa a začala žít se Sebastianem. Byla to láska na první pohled, netajila jsem se s tím, kdo jsem, ale taky to nebylo téma, které bychom nějak řešili. Pověděli jsme si to a minulost byla minulostí, tedy alespoň dočasně. Byla jsem šťastná. Sebastian měl dceru z minulého vztahu, měli jsme jí u sebe jednou za dva týdny, měla nás ráda oba. Žila jsem konečně normální rodinný život. Až do dne, kdy se ozvaly obrovské rány na dveře. Šla jsem otevřít a do místnosti se vrátila bývalá přítelkyně Sebastiana, že si o mě zjistila, kdo jsem a co jsem dělala za práci a že jestli se dotknu ještě jednou její dcery, tak podá soudní příkaz. A Sebastianovi vrazila do rukou papír s žádostí o plnou péči o Kairu. Byla to noční můra, stín, co číhá v zákopu. Snažili jsme se to vyřešit po dobrém, vysvětlovali jsme, že jsem už jiný člověk, ale nic na ní neplatilo. Chápala jsem jí. Ani schůzka mezi rodiči Sebastiánem a jeho bývalé přítelkyně nezabrala.

Přišla jsem si jako dítě pekel, které kam přijde, přináší jen stres a bolest. Nemohla jsem stát v cestě Sebastianovi a Kaiře. Tak jako jsem se vzdala nejlepších přátel, Ondřeje, Stefana, tak jsem se vzdala i jich. Přestala jsem věřit, že láska zvítězí. A zavolala mému bývalému dealerovi. Tu noc jsem byla nejbližší smrti. Dnes už se jí nebojím.

Vrátila jsem se do Čech, do svého rodného města. Zašla jsem ke kadeřnici a tím se snažila více podpořit svou životní změnu. Však to dámy znáte - nový účes, nové období. **Nevěděla jsem, co se bude dít dál, neměla jsem žádný plán, byla jsem ráda, že dýchám.** Kadeřnici jsem o sobě vyprávěla, znaly jsme se z dětství. Zmínila jsem se jí o tom, jak čím dál více ztrácím kontrolu nad životem, ale tím více objevuji něco mnohem hlubšího a skutečnějšího, než se z pohledu mysli může zdát. Vyprávěla jsem jí o mých temných fázích duše a o tom, jak celý život cítím, že nejsem jen své tělo, ale i něco víc, co nazýváme duší. Vůbec jí nepřišlo, že mluvím z cesty, naopak mě pozvala na skupinovou techniku zpívání mantry ÓM. Byla jsem nadšená, že u nás ve městečku jsou lidé, co taky naslouchají hlasům svého nitra a nenechávají se jen ovlivňovat proudem systému a často manipulativních zákonů světa.

Zúčastnila jsem se prvního OM Chantingu. Bylo to silnější, než jsem si myslela. Okamžitě jsem cítila více radosti a chutě do života. Moje noční strachy ustaly a začala jsem spát i několik hodin v kuse. Usnout pro mě bylo už snadné. Začala jsem OM Chanting navštěvovat pravidelně a pozorovala, co vše se mění. Začala jsem se dostávat do lepší psychické kondice. Věci a situace, co jsem dříve nemohla vyřešit, začaly sami odpadat, anebo se řešení našlo přirozeným vývojem. Zlepšila se mi fyzická kondice. Cítila jsem mnohem větší stabilitu v životních rozhodnutích. Byla jsem zase naplněná radostí a chutí do života.

Přestala jsem kouřit a jednou provždy jsem se vzdala všech závislostí. Měla jsem ze čtyřbodového stupně hodnocení závislosti diagnostikovaný třetí stupeň - pak že to nejde! **Nést odpovědnost za svůj život mi připadalo jako odměna, ne jako dřina. Postupně jsem se navracela do své vnitřní rovnováhy a srovnala jsem si, co doopravdy chci. Dostala jsem možnost začít žít znovu.** Až od této chvíle vnímám, že to pro mě byl nový začátek.

Díky tomu, že jsem se cítila celistvá, jsem přestala hledat partnera a byla jsem spokojená sama se sebou. Rozhodla jsem se splnit si své další přání a to cestování. Odletěla jsem do Brazílie, procestovala jsem Indii od severu k jihu a udělala si zastávku na čtvrt roku v Egyptě. Začala jsem vnímat svět očima srdce a mysl se stala jen nástrojem mého pravého bytí.

Něco málo o duchovních technikách. ÓM je univerzální, prvotní zvuk stvoření s nejvyšší a nejčistší vibrací. Zvuk, ze kterého vzešly všechny ostatní zvuky. OM Chanting je tisíce let stará harmonizační technika, která poskytuje transformaci a podporu všem lidem i světu. Transformuje negativní energie, vytváří pozitivní energie. Ponořením se do vysoké vibrace umožňuje uvolnění negativních emocí, myšlenek a energií a pozvedá vibrace okolního prostředí. Podporuje rovnováhu v každém člověku, na Zemi i v celé společnosti. Takže vlastně každý člověk, který zastrkal své bolesti, rány strachy, či destrukční programy a závislosti hluboko do sebe, má možnost díky OM Chantingu, terapiím a meditacím je znovu otevřít a přetransformovat, odevzdat je pryč. A nenechat je klíčit a bublat v našich emocích, myšlenkách či svalové paměti. Věřte, že tam čekají jak nepřítel v zákopu a udeří, když to nejméně čekáte. Ale jsou možnosti, jak jim přestat být otrokem. **Rozhodla jsem se udělat si akreditovaný kurz koučingu a nativních terapií. Stala jsem se koordinátorem OM Chantingu a učitelem**

Project Mantra. Začala se více věnovat tématu potlačování.

Všeobecně řečeno: spousta z nás se potýká v životě s problémy, které se nám nedaří překonat. Máme stále stejné vzorce chování, ke kterým, a to i přesto, že pro to děláme spoustu věcí, vždy zpátky sklouzneme. Velmi často to jsou sociální role, které jsme bezděky přijali v průběhu naší výchovy a dospívání. Jindy to jsou výsledky okamžiků, kdy jsme se podprahově cítili ohroženi, utlačováni, okrádáni a zneužíváni.

Je jedno, jestli nám bylo pár měsíců nebo pár desetiletí. Náš organismus, v rámci snahy nás ochránit před vším špatným, vytlačil tyto chvíle a zážitky mimo naše vědomí a ukryl je do hloubky nás samých. Z těchto míst, o kterých ani nevíme, že je máme, si je my opakovaně vytahujeme vždy, když se i minimálně cítíme ohroženi či v podobné situaci. Reagujeme tak velmi přehnaně i na minimální vjem a překvapíme tím nejen sebe ale hlavně i naše okolí, které velmi často naší reakci „neunese“. Trestáme tak postupem času sami sebe a vyčítáme si. Výčitky se pak mění v projevy na fyzickém těle, změnou emocionálního pole a rozpadajícími se vztahy i tělo.

Přitom je to docela jednoduché. Stačí se vrátit do prvního okamžiku, kdy jsme to zažili v tomto životě, a tam tuto naši zkušenost zpracovat, pochopit, odpustit. Připravuji se na pozici terapeuta. S mezinárodním týmem navštěvujeme různé akce a sezení trans lidí a ukazujeme jim různé cesty, alternativní techniky na jejich podporu v těžkých situacích. Pořádáme Om Chantingy, hrajeme divadelní vystoupení na seznámení se s meditací a vyprávíme jim své příběhy jako motivaci. Spolupracujeme s německými aktivisty a organizací, která podporuje transgendery v politických záležitostech. Vymýšlíme aplikace a technické prostředky na propojení a zjednodušení

života pro trans studenty. Připravujeme projekty na informování škol a veřejnosti a spolupracujeme s duchovními učiteli. Naším cílem je založit alternativní nadaci pro pomoc LGBTQI, omezit chemické hormony a vyzkoušet přírodní estrogy a testosterony. **Přála bych si opravdovou svobodu pro LGBTQI.** Tak jako si před sto lety ženy přály svobodu a stejná práva jako muži. Když otevřeme své vnímání světa bezpodmínečné lásce, uvidíme, že veškeré problémy světa vznikají z iluzorní představy o rozdělování se do skupin. A hodnocení lidí na základě jejich žebříčku vzdělání, moci, slávy či peněz.

Důležité hlavně v této době rok 2021 je pochopit, co je to úroveň vědomí a jak na ní kolektivně pracovat. **Úroveň vědomí je duševní stav jedince, skupiny či celého státu, kontinentu nebo celého světa.** Úrovně vědomí jsou rozdělené na úrovně zoufalství, viny, apatie, smutku, strachu, touhy, hněvu, pýchy, odvahy, neutrality, ochoty, přijetí, rozumu, lásky, radosti, míru, osvícení. Je to duševní stav, který je základem pro myšlenku, úvahu, jednání, rozhodování a činy daného jedince či skupiny. A podvědomě všichni hledáme společnost na úrovni tohoto vědomí. Lidé na úrovni hněvu se budou rozhodovat jinak a řešit problém jinak, než lidé na duševní úrovni míru. A proto je nezbytné, aby lidská společnost postoupila z ubohých prvních devíti úrovní na vyšší úroveň duchovní moudrosti. Meditace, terapie a další duchovní praktiky se dají pořádat všude, není vlastně omezení prostoru nebo společnosti, která by ho nemohla praktikovat. Techniky meditace používají policisté, manažeři, doktoři, děti, školy atd. OM Chanting se dostal k lidem ve vězeních, nemocnicích, domovech důchodců, k dětem ve školách. Praktikují ho jogínská a spirituální centra v ášramech i chrámech po celém světě. Pro zajímavost, OM Chantingy se konají ve více než 50 zemích na planetě.

Informace najdete na stránkách Bhakti Margy. Česká republika má v každém větším městě svůj pravidelný OM Chantigový kruh. Bližší informace a termíny jsou na Facebooku OM Chanting CZ. Aktivní skupina pro LGBT je v Německu v Kolíně nad Rýnem, kde jsem donedávna bydlela. A připravujeme i kruh pro Českou republiku. Se mnou se můžete spojit přes www.beyondlimits.cz nebo mě kontaktovat na email ezrovaromana@gmail.com.

Dnes už se nemusím schovávat před svými vlastními stíny a hlasy, které volají hluboko ze srdce. Neznám potřebu se skrývat, jsem tím, kým se cítím být. Nemusím se ohlížet na to, co si ostatní myslí a bát se, že mě někdo bude odsuzovat nebo že přijdu o ty, co miluji. Rozhodla jsem se, že pravda mého srdce zvítězí nad vším ostatním. Není to jednoduché, ale je to upřímné. Vždy to tak nebylo, velice živě si pamatuji, když jsem byla v klučičím těle, jak mě to sžíralo, vůbec jsem netušila co se se mnou děje, proč se nepřijímám a proč mi identita holčičího těla připadá přirozenější. Tak jsem se bála si přiznat ,že něco není v pořádku, co kdybych byla opravdu uvězněná v těle, co když jsem holka? Otázek a strachů bylo moc. Dusila jsem všechno v sobě, popírala své city a svoji přirozenost, styděla jsem se za sebe i za to, co jsem cítila. A když jsem se poprvé zamilovala, a to do kluka, myslela jsem si, že se budu muset jít zastřelit... tak to bylo těžké. **Přála jsem si jen milovat a být milována, ale nemohla jsem, nebyla jsem to já.** Zakázala jsem si úplně všechno. Vše, co jsem cítila, zavřela jsem se světu a krvácela sama uvnitř sebe. Modlila jsem se k Bohu, aby mi pomohl vysvobodit se z toho prokletí, život pro mě bylo vězení, vězení ve vlastním těle. Každým úderem srdce jsem to cítila. Přistoupila jsem k zrcadlu a podívala se do očí tam jsem byla já... tam za tou kůží a za těmi svaly jsem byla já, v srdci volající po svobodě. Bylo děsivé sledovat, jak jsou všichni tak přesvědčení o své identitě těla z venčí, že je nikdy nenapadlo, že možná nejsou jen tělo. Těžko se o tom dalo mluvit, ale byla to má realita, má 13. komnata, má pravda.

Vše se změnilo, když jsem jsem poprvé uslyšela mluvit přítele mé sestřenky o tom, že nejsme svá těla, ale že jsme duše, které se inkarnují do těla, aby si na planetě odžily zkušenost a znovu se rozpomněly na to, že jsou duše a že jejich pravým úkolem je se navrátit k Božství. Bylo to jak úder bleskem, okamžitě jsem věděla, že to je to, co cítím a že to důvod, proč se mi to vše děje.

Abych se rozpomenula a hlavně prožila to, že nejsem jen své tělo a tím se mohla v pořádku vrátit k Bohu, tam, kam všichni směřujeme. Dnes jsem součástí velké celosvětové duchovní rodiny a žiji život mezi lidmi, kteří také realizovali poznání, že jsou vtělené duše a že je důležité žít život s vědomím, že jsem duše a od toho se odvíjí mé denní činy a potřeby žití.

I přesto, že jsem podstoupila operativní změnu pohlaví z muže na ženu, i přesto, že jsem v období temna propadla zlobě, i přesto, že jsem díky své transsexualitě, alkoholové a drogové závislosti přišla o ty, co miluji, i přesto že dodnes chybuji a stále se učím, mám to obrovské štěstí a milost vědět, že nejsem ani muž ani žena, že nejsem ani dobro ani zlo, jsem za veškerým posuzováním a rozdělováním. Žiji a uvědomuji si, že jsem duše v kabátě těla, která touží po lásce. Že láska je mým jediným pohonem a že mým cílem je dosáhnout božské lásky a plně realizovat své božské Já, které vidím ve vás všech bez ohledu na to, jak se chováte či vypadáte navenek. Ať má každý z vás stejnou milost si tohle plně uvědomit a prožít a navždy se vysvobodit z vězení těla emocí a mysli a probudit v sobě pravé Já božské nesmrtelné duše.

S láskou, Romana Ezrová, Anuradha dasi

